

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/281/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225676
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3112225676.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul.č. 4, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh **z a m i e t a**.

II. Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012, sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Vo svojej žalobe uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov, pričom je registrovaná Obchodným registrom Okresného súdu Bratislava I v oddiele: Sro, Vložka číslo: 23636/B. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX) navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ust. §38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhovateľ vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX uzavretej s dlžníkom: Z. H., nar. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX XXXXX/XXXX. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu t.j. Okresnému súdu Trenčín a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti sa nevzťahovala na notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku). V danej veci však navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ktorý nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumeli rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov

rozhodcovskými komisiami. Prejednávanie a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 1.2.1991 zrušené, rozhodnutia rozhodcovských komisií ostali i naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom nie podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku ale podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutie, ktorého súdny výkon pripúšťa zákon. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (poznáme, že tak návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom); rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 14.2.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o poverenie tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 54 dní!). Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Trenčín) založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným: POHOTOVOST, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom Pribinova ul. č.25, Bratislava 811 09 a povinným: Z. H., nar. XX.X.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXXXX/XXXX). Navrhovateľ vo svojej žalobe tiež uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, pretože použil rovnopis exekučného titulu ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdному exekútorovi. Nesprávny úradný postup súdu charakterizovaný a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a b/ vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judičiálny proces, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, a teda porušil fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl.2 ods. 2 Ústavy SR). Zdôraznil, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku ani nepokračuje v konaní v rozsahu uvedenom v žalobe a lebo vo vzájomnej žalobe. Zákonodarcu kreáciou § 40 a § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v § 40 a k splneniu dôjde včas, t.j. v lehote stanovenej v § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd- dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkov rozhodcovského rozsudku na právne postavenie dlžníka tam, kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase. Ochrana práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta, nie je možné využiť po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, čím formálne vyvolal stav prekážky veci rozhodnutie v právnom vzťahu medzi navrhovateľom a dlžníkom. Na jednej strane totiž existuje relevantný exekučný titul- rozhodcovský rozsudok, ktorý už nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 a chýbajúci subjektívny prvok, ale tento je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred súdom. Prekážka veci rozhodnutej tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offa. Podľa aktuálnej právnej úpravy je pritom rozhodcovský rozsudok rovnocenný exekučný titul ako rozsudok vydaný všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu preto hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade podľa názoru navrhovateľa neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Navrhovateľ tiež uviedol, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02,1. ÚS 13/05). Vzhľadom na uvedené si navrhovateľ z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako

aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil ako majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu. Vo svojej žalobe uviedol že mu ako poškodenému vznikla majetková škoda 1 458,47 EUR predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu, založeného zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bude zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ považuje za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež uviedol:

a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;

b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;

c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 291,69 EUR, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Navrhovateľ viedol, že postupoval podľa ust. §15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak bez pozitívnej reakcie. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní. Navrhovateľ preto požadoval, aby súd:

1) medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods.2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že Slovenská republika a jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom: Pribinova ul. č.25, Bratislava 811 09 nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníkom (povinným): Z. H., nar. XX.X.XXXX, postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku,

2) rozsudkom rozhodol tak, že Slovenská republika a jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinná zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 1 458,47 EUR a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 291,69 EUR, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca je zároveň povinný v rovnakej lehote zaplatiť navrhovateľovi trovy súdneho konania a poukázať ich k rukám jeho právneho zástupcu, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Odporca sa k návrhu na začatie konania písomne vyjadril podaním, doručeným súdu dňa 23.08.2013 tak, že žiadal, aby ho súd zamietol ako nedôvodný a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že už v žalobnom návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. neuvedenie spisovú značky príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, absencia relevantných údajov ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ tak preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Zdôraznil, že z návrhu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže navrhovateľ uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje škodu. Čo sa týka prieťahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prieťahov v konaní). Poukázal na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, tak, ako to predpokladá § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ale skôr. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má odporca za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu poukázal na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pričom navrhovateľ podľa jeho názoru doposiaľ dôkazy predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. Ďalej uviedol, že ehta na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/o8), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal aj na ustanovenia Exekučného poriadku, keď podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Vo všeobecnosti poukázal i na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)." K zamietnutiu návrhu na vydanie poverenia odporca uviedol, že navrhovateľ si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Napriek absencii legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup v samotnom zákone je v súlade so závermi rozhodovacej praxe v tejto oblasti nutné dospieť k záveru, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou. Odporca odkázal v tejto súvislosti na nasledovné judikáty: rozsudok NSČR zo dňa 29.06.1999 sp. zn. 2Cdo 129/97, rozsudok NSSR sp. zn. 4Cdo/24/04, uznesenie NSČR zo dňa 25.08.2009, sp. zn. 25Cdo 1018/2007. Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Z ust. § § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., v spojení s § § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím

je o. i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Zároveň v tejto súvislosti poukazuje odporca aj na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie §44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa §41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Navrhovateľ ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal "opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu". V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, Č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Pokiaľ ide o navrhovateľom namietané prieskumy v konaní, v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieskumov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieskumy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieskumy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov. Navrhovateľ si vo vzťahu k uvedenému ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda odporca nepovažuje existenciu prieskumov v konaní za preukázanú. Taktiež poukázal na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Ďalej, pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií. Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom je potrebné poukázať na nasledovné. Navrhovateľ v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiadanosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde, v tejto súvislosti odporca poukazuje na judikatúru zaoberajúcu sa touto otázkou napr. uznesenie

KS v Trnave zo dňa 31.05.2012 sp. zn. CoE 308/2011 či uznesenie KS v Žiline zo dňa 11.07.2012 sp. zn. 20CoE 94/2012. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Rovnako upozornil na to, že ak by si aj navrhovateľ uplatnil nárok novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporcu (čo však nepreukázal a ani preukázať nemôže) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyhnutelné v dôsledku pochybenia okresného súdu. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal a ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti, atď ... Na základe všetkých uvedených skutočností je odporca názoru, že navrhovateľ nepreukázal vznik a ani výšku škody. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, v prvom rade vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011. V druhom rade požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Odporca považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Navrhovateľ zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Odporca v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu tohto vyjadrenia dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RMjkb D(2010) J 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C- 76/10). Z popísaného je zrejmé, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. Odporca záverom zdôraznil, že podľa jeho názoru navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Súd vo veci rozhodol dňa 17.09.2013 rozsudkom č.k. 27C/281/2012-48 tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č.k. 8Co/98/2014-117 zo dňa 30.09.2015 predmetný rozsudok súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení

uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že vec bola pôvodne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Trenčín JUDr. Ing. S. S.. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č. k. 19NcC/51/2012-9 zo dňa 17.10.2012 rozhodol, že tento sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Vec bola následne pridelená v súlade s rozvrhom práce sudkyňi JUDr. F. N. a to po tom, ako sa JUDr. F. S. S. stal sudcom Krajského súdu v Trenčíne. Odvolací súd dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Trenčín vyplýva, že v tejto veci exekučnej veci nebola JUDr. F. N. zákonným sudcom. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na jej vylúčenie a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Odvolací súd znova zdôrazňuje, že dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu nemôžu byť úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, pretože táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu k účastníkom a k prejednávanej veci, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil túto opätovne uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú. Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 17. septembra 2013, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu nezodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam podľa § 114 ods. 2 O.s.p.. Ak súd prvého stupňa neurobí opatrenie postupom podľa § 43 ods. 2 O.s.p., ktorým podanie navrhovateľa (žalobcu) odmietne alebo konanie nezastaví podľa § 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, dochádza k tzv. príprave pojednávania. Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravidla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote (tzv. sudcovská lehota). Súbežne s opatrením, ktorým súd zasiela žalobu žalovanému na vyjadrenie, vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide o prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu, ktoré došlo súdu prvého stupňa dňa 23.08.2013, nemal právny zástupca žalobcu k dispozícii pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 17.09.2013 a toto vyjadrenie mu vôbec nebolo doručené. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa nedodrжал postup podľa § 114 ods. 2 O.s.p., keď žalobcovi neodoslal vyjadrenie žalovaného a preto žalobca nemal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v tomto vyjadrení. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. K odňatiu práva na súdnu ochranu preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom. Koncept spravodlivého súdneho konania vnímaný v rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako je pozícia protistrany. Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie. Nedoručenie vyjadrenia žalovaného žalobcovi vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom (I. ÚS 4/94, I. ÚS 26/94, III. ÚS 7/08, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2011, sp. zn. 5Svzn/1/2011). Za situácie, kedy súd prvého stupňa neodoslal vyjadrenie žalovaného žalobcovi, pričom z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa sa vyjadrením žalovaného zaoberal, na pojednávaní toto vyjadrenie prečítal a toto uviedol aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, nemožno konanie súdu prvého stupňa považovať za správne. V danej veci súd

prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p.. Pre nariadenie pojednávania za účelom verejného prejednania veci samej na pojednávaní dňa 17.09.2013 neboli splnené podmienky zákonného postupu a spravodlivého konania. Súd prvého stupňa porušil kontradiktórnosť súdneho procesu a jeho postupom nesúladným s Občianskym súdnym poriadkom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Právo účastníka konania vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom je obsahom čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v súdnom konaní má svoje vyjadrenie v § 123 O.s.p.. Doručenie žaloby a vyjadrenia k nej predstavujú dôležité a neopomenuteľné úkony súdu v procese riadnej prípravy súdneho pojednávania s cieľom zabezpečiť účastníkom konania účinnú a efektívnu realizáciu procesných práv priznaných zákonom s možnosťou vyvrátiť dôvodnosť žaloby i jej dodatočnú obranu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2010, sp. zn. 5Cdo/66/2010). Konaním súdu prvého stupňa došlo k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu, v dôsledku čoho bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Táto procesná vada je dôvodom, pre ktorý odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, pretože rozsudok vydaný v konaní postihnutý závažnou procesnou vadou nemôže byť považovaný za správny. V právnej veci považuje odvolací súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že v rozsahu obligatórneho preskúmania zistil, že ostatné procesné podmienky podľa § 114 ods. 2 O.s.p. týkajúce sa doručenia žaloby a jej príloh žalovanému do vlastných rúk a poučenia účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vykonal. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, sa odvolací súd ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní nezaoberal. Súd prvého stupňa, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O.s.p. nariadi na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a ich právnych zástupcov. V konaní bude postupovať v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvého stupňa, najmä § 114 ods. 2, § 117 ods. 1, § 118 a tých, ktoré sa týkajú vedenia konania a pojednávania, vykoná dokazovanie a vo veci rozhodne rozsudkom s náležitosťami podľa § 157 O.s.p. Súd prvého stupňa svojím procesným postupom poskytne účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym súdnym poriadkom (§ 123 O.s.p.), pričom sa bude zaoberať aj prípadnými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov konania a vo veci opätovne rozhodne. V novom konaní rozhodne súd prvého stupňa o trovách konania vrátane trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 226 O.s.p. zaslal vyjadrenie odporcu zo dňa 19.08.2013, doručené súdu dňa 23.08.2013 (popísané vyššie) navrhovateľovi prostredníctvom jeho zástupcu, ktorému bolo doručené dňa 20.11.2015.

K vyjadreniu odporcu navrhovateľ písomné stanovisko nezaujal.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, pričom spolu s predvolaním doručil účastníkom konania aj písomné vyhotovenie poučení podľa Občianskeho súdneho poriadku, vrátane poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ, jeho zástupca a odporca konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR prevzali túto zásielku súdu dňa 20.11.2015.

Dňa 03.12.2015 navrhovateľ súdu zaslal návrh na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania na deň 08.12.2015 z dôvodu návrhu na prerušenie konania, o ktorom musí súd najprv rozhodnúť. Účasť na pojednávaní považoval za nevhodnú. Súd uznesením zo dňa 08.12.2015 sp.zn. 27C/281/2012 návrhy navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Ako je uvedené vyššie, súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na 08.12.2015. Odporca konajúci prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil hospodárnosťou konania a nepožiadala o odročenie pojednávania. Navrhovateľ a jeho zástupca svoju neúčasť ospravedlnili, ale nepožiadali o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov a jediným dôvodom ich neúčasti tak zostal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania. Súd konštatuje, že návrh na prerušenie konania, ktorému navyše nebolo nevyhovené, sám osebe nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Súd bol za danej procesnej situácie povinný v prejednávaní veci ďalej konať, na základe jeho povinnosti zabezpečiť spravodlivosť v zmysle § 1 ods. 1 O.s.p. a zabezpečiť ústavné právo účastníkov konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Termín pojednávania bol totiž navrhovateľovi aj jeho zástupcovi známy od 20.11.2015, tento nebol zrušený a navrhovateľ a jeho zástupca tak mali reálnu možnosť zúčastniť sa na tomto pojednávaní. Skutočnosť, že súd návrh

navrhovateľa nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, musela byť navrhovateľovi zrejmá, pretože súd podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neoznámil, že pojednávanie odročí.

Súd (vychádzajúc z judikátov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 21/2000 zo dňa 20.09.2000 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 150/2010 zo dňa 21.10.2010, sp.zn. 3Cdo 57/2011 zo dňa 05.05.2011) mal za to, že svojim postupom neodníme účastníkom konania možnosť konať pred súdom a za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vykonal vo veci dokazovanie na pojednávaní dňa 08.12.2015 v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov oboznámením sa s návrhom, vyjadrením odporcu, podstatným obsahom znaleckého posudku č. 1/2014, vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorý je založený v spise súdnej správy sp. zn. Spr 703/2014, oboznámením sa so spisom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 61Er/220/2011, konkrétne listinami: žiadosť o udelenie poverenia zo dňa 10.01.2011, zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 22.12.2010, plnomocenstvo zo dňa 27.08.2009, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 05639/09 zo dňa 17.07.2009, výpis z obchodného registra ohľadne oprávneného, potvrdenie súdu o prijatí návrhu zo dňa 31.01.2011, výzva zo dňa 20.05.2011, odpoveď navrhovateľa na výzvu súdu zo dňa 30.05.2011, zmluva o úvere zo dňa 21.05.2007, uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 61Er/220/2011-12 zo dňa 14.06.2011 vrátane doručeníek, uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 61Er/220/2011-13 zo dňa 25.07.2011 vrátane doručeníek, a zistil nasledujúci skutkový stav.

Dňa 31.01.2011 súdny exekútor JUDr. V. H. podal na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenia poverenia zo dňa 10.01.2011 vo veci, vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp.zn. EX XXXXX/XXXX v prospech oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25 proti povinnému Z. H., nar. XX.X.XXXX na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761 zo dňa 17.07.2009, sp.zn. SR 05639/09. Okresný súd vyzval oprávneného výzvou zo dňa 20.05.2011, aby súdu doložil zmluvu o úvere č. XXXXXXX. Oprávnený súdu predmetnú zmluvu o úvere doložil dňa 08.06.2011. Okresný súd Trenčín dňa 14.06.2011 vydal uznesenie č.k. 61Er/220/2011-12, ktorým žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1,2 z.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu priznáva oprávnenému plnenie zákonom nedovolené, odporujúce dobrým mravom, a preto je nevykonateľný. Uvedené uznesenie bolo navrhovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu riadne doručené a keďže proti nemu nepodal odvolanie, nadobudlo právoplatnosť dňa 07.07.2011. Uznesením č.k. 61Er/220/2011-13 zo dňa 25.07.2011, právoplatným dňa 18.08.2011 bolo exekučné konanie zastavené. V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany navrhovateľa za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

Podľa záverov znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, predstavuje na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému majetková ujma navrhovateľa, diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: 1/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o vydání poverenia na vykonanie exekúcie (NZP) a pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o vydání poverenia na vykonanie exekúcie (NVP) sumu 30,76 € a 2/ pri žalobách v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, pretože tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora (ZE) sumou 31,68 €.

Navrhovateľ si u odporcu žiadosťou uplatnil nárok na náhradu škodu spôsobenú ním tvrdeným nesprávnym úradným postupom v zmysle návrhu. Odporca v písomnom vyjadrení potvrdil, že takáto žiadosť navrhovateľa mu bola doručená, pričom jej nebolo vyhovené. Súd potom nevykonal ďalšie dôkazy navrhované navrhovateľom - spisom odporcu o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a potvrdením o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu, že ich vykonanie nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v žalobnom návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal uvedený subjekt dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote. Z hľadiska obsahu jeho návrhu ďalej vyplýva, že navrhovateľ sa zároveň domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím - uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 61Er/220/2011-12 zo dňa 14.06.2011, ktorým mal exekučný súd prekročiť rozsah svojej právomoci, konať nad rámec zákona a predmetným uznesením založiť vo veci prekážku res iudicata (hoci v návrhu navrhovateľ nesprávne označuje predmetné uznesenie súdu ako nesprávny úradný postup). Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje striktno taxatívne pojem „nesprávny úradný postup“, ale z § 9 ods. 1 zákona vyplýva, že môže ísť o akúkoľvek činnosť, spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 134/2003 zo dňa 27.11.2003). V tomto smere sa súd stotožnil so záverom odporcu, že napriek absencii taxatívnej legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup je nutné dospieť k záveru, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou. Je nepochybné, že posúdenie vecí a vyjadrenie právneho názoru súdu vyjadrené v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za prípadné nezákonné rozhodnutie.

Právo na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (uznesenie Ústavného súdu SR sp.z. II. ÚS 467/08 zo dňa 16.12.2008). Súd preto zisťoval existenciu podmienok, ktoré v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v rozhodnom období (od 31.05.2010 do 31.05.2011) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne

poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, účinného v rozhodnom období (od 31.05.2010 do 31.05.2011) podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, účinného od 01.06.2011 podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených.

Podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd musí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia. Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku priesťahov konaní navrhovateľ navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnému Z. nar. XX.X.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX, pričom exekútor uvedenú exekučnú vec zaevidoval pod spis. zn. EX XXXXX/XXXX. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdneho exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, nie je to pravdivé tvrdenie, pretože spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktoré bolo navrhovateľovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o exekučný spis Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er/220/2011. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 31.01.2011 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu. K žiadosti nebola pripojená zmluva o úvere, uzavretá medzi oprávneným a povinným, ktorej súčasťou bola i rozhodcovská doložka. Z tohto dôvodu súd oprávneného výzvou zo dňa 20.05.2011 vyzval na doloženie tejto zmluvy o úvere, čo oprávnený vykonal dňa 08.06.2011. Exekučný súd rozhodol vo veci dňa 14.06.2011 uznesením č.k. 61Er/220/2011-12 tak, že ju zamietol. Rozhodnutie bolo teda vydané štyri a pol mesiaca po doručení žiadosti.

V prvom rade súd uvádza, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, že procesná lehota 15 dní dopadá aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd ďalej zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti v žiadnom prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe návrhu oprávneného a exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Takýmito exekučnými titulmi sú v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2011 aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválené. S účinnosťou od 01.06.2011 bolo ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku novelizované zákonom č. 102/2011 Z.z., ktorý stanovil, že podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených. Podľa názoru súdu sa však znenie ust. § 42 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31.05.2011 analogicky vzťahuje i na rozhodnutia rozhodcovských súdov a nielen na rozhodnutia v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávani a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami tak, ako to uvádza navrhovateľ. I z dôvodovej správy k predmetnej novele z.č. 102/2011 Z.z. vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je nepochybne exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, pričom správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Predmetné zákonné ustanovenie bolo v zmysle dôvodovej správy novelizované len za účelom odstránenia občasných pochybností, vyskytujúcich sa ohľadne tejto skutočnosti v aplikačnej praxi.

Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie zákonnej lehoty na rozhodnutie, keďže súd uznesením zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, práve na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, ako je uvedené vyššie. Súd poukazuje na to, že dlhšie rozhodovanie súdu o žiadosti o udelenie poverenia bolo nepochybne spôsobené tým, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, resp. z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vždy ex offa skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Oprávnený ďalej k exekučnému titulu nepripojil zmluvu o úvere, obsahujúcu rozhodcovskú doložku, na základe ktorej rozhodcovský súd vydal exekučný titul, ktorú vadu návrhu musel súd odstraňovať výzvou. Po doložení zmluvy o úvere exekučný súd vec preskúmal a zistil, že exekúciu nemožno vykonať z dôvodu, že exekučný titul- rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného - spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi.

Pretože nemožno konštatovať žiadne porušenie zákonnej lehoty na rozhodnutie, nemožno vyvodiť, že by vo veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím - uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 61Er/220/2011-12 zo dňa 14.06.2011, súd po preskúmaní veci konštatoval, že ani v tomto smere žalobný návrh nie je dôvodný. Navrhovateľ argumentoval, že exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Ex. por. spôsobom odporujúcim zákonu, bez legálnych predpokladov založil svoju právomoc, realizoval úplný judičiálny proces, postavil sa do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, čím porušil zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl.2 ods. 2 Ústavy SR).Taktiež namietal, že v dôsledku uvedeného uznesenia bol vo veci založený stav res iudicata, kedy navrhovateľ už nemá možnosť iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred všeobecným súdom.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak

bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Z exekučného spisu sp.zn. 61Er/220/2011 súd zistil, že exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmal podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Z citovaného zákonného ustanovenia totiž vyplýva, že v prípade, ak súd zistí rozpor týchto listín so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku teda ukladá exekučnému súdu pri rozhodovaní o udelení poverenia preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu ale aj to, či na jeho základe možno exekúciu vykonať, teda či nie je tu taká právna úprava, ktorá by bránila vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon o rozhodcovskom konaní v ust. § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia vyjadruje, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, teda že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom. Formálna právoplatnosť sa považuje za bezvýnimočnú, čo znamená, že rozhodnutie buď je alebo nie je napadnuteľné opravnými prostriedkami, materiálna právoplatnosť sa vyznačuje väčšou flexibilitou. V právnom poriadku tak existujú rozhodnutia, ktoré síce sú v zásade materiálne právoplatné, ale pre určité okruhy právnych vzťahov sa na ne hľadí, ako by materiálne právoplatne neboli. Materiálna právoplatnosť rozhodnutí preto nie je bezvýnimočná, ale z vážnych dôvodov existujú v nej výnimky. Možnosť prelomenia materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku je riešená v ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Zákonodarca jednoznačne uzákonil možnosť pre exekučný súd zastaviť exekúciu napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak má nedostatky uvedené v § 40 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie v exekučnej veci, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 61Er/220/2011, neprekročil svoju právomoc, ako to v žalobnom návrhu uvádza navrhovateľ a na vec nemožno aplikovať ust. § 6 ods. 4 z.č. 514/2003 Z.z.. Uznesenie exekučného súdu č.k. 61Er/220/2011-12 zo dňa 14.06.2011 nebolo do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zrušené odvolacím ani dovolacím súdom, a keďže navrhovateľ dokonca proti nemu ani nepodal odvolanie, nadobudlo právoplatnosť dňa 07.07.2011. Na konštatovanie nezákonnosti tohto uznesenia podľa § 5 a § 6 z.č. 514/2003 Z.z. tak neboli splnené zákonné podmienky, pretože nebol preukázaný prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - t.j. existencia nezákonného rozhodnutia súdu.

V danej veci neboli preukázané základné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. - t.j. existencia nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nedodržaní lehoty na vydanie súdneho rozhodnutia o žiadosti o udelenia poverenia a ani existencia právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým mala byť škoda spôsobená, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, a preto súd návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol bez toho, aby sa ďalej zaoberal výškou vyčísleného nároku navrhovateľa na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Je síce pravdou, že navrhovateľ súdu predložil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, ktorým preukazoval svoje tvrdenie o vzniknutej škode. Znaleckým posudkom vyčíslená škoda 30,76 € však predstavuje len paušálne vyčíslenú sumu, pričom z neho nevyplýva,

že by sa majetok navrhovateľa aj reálne o takúto sumu ponížil. Pre úplnosť súd poukazuje na skutočnosť, že znalecký ústav pri vypracovaní posudku neriešil len skutkové otázky, ale právne hodnotil vec a vypočítal výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená „ nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými priesťahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora“ bez toho, aby nesprávny úradný postup, nezákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, porušovanie zákonných lehôt, nečinnosť, priesťahy v konaní predtým konštatoval príslušný subjekt v zmysle z.č. 513/2004 Z.z., resp. Ústavy SR.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Keďže odporca bol v plnom rozsahu úspešný, podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. má právo na náhradu trov celého konania. Odporcovi trovy konania nevznikli ani si žiadne nevyčísliť v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., preto mu súd ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Trenčín prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).